

Cuprins

FLUFLUȚ – CĂLĂTORIA UNUI SUFLET CURAJOS	5
Prefață	5
Flufluț – călătoria unui suflet curajos.....	6
BALTAG ȘI LUMINA.....	34
Prefață	34
Baltag și lumina	35
COCOLINA – RĂSĂRIT ȘI APUS ÎN MUNȚII DRAGOSTEI.....	52
Prefață	52
Capitolul 1: „Zorii vieții”	53
Capitolul 2: „Învățăturile muntelui”	59
Capitolul 3: „Cocolina, călăuza turmei”	71
Capitolul 4: „Înțelepciunea, speranța și răbdarea”	74
Capitolul 5: „Apusul vieții și moștenirea lăsată”	81

Simțea amestec de ușurare, recunoștință, dar și o dragoste copleșitoare pentru micuțul miel care alesese să își riște viața pentru el. Vasile știa că Flufiș nu era doar un miel, ci un suflet curajos și devotat, o adevărată binecuvântare în viața lui. Flufiș a condus sătenii la Vasile, care au reușit să îi acorde ajutorul de care avea nevoie.

Vasile a fost adus în siguranță în sat și îngrijit. În toată această vreme, Flufiș a rămas alături de el, refuzând să mănânce sau să doarmă, până când a văzut că stăpânul său își revine.

În acea zi, Flufiș a devenit eroul satului și exemplul curajului și devotamentului. A demonstrat că inima unui erou poate exista în orice ființă.

Zilele și nopțile de la stână și-au reluat cursul obișnuit, cu Vasile păzind turma și Flufiș țâșnind de pretutindeni, făcând isprăvi. Vasile și-a revenit complet de pe urma accidentului, însă a fost necesar să petreacă mai mult timp odihnindu-se. Flufiș, devenit acum o prezență nelipsită de la stână, se dovedea a fi un tovarăș neașteptat de distractiv, în orice moment.

Într-o zi, în timp ce Vasile se odihnea sub un copac, Flufiș a găsit o găleată goală lăsată lângă un izvor. Mielul s-a apropiat curios de ea și a început să o împingă cu capul. Fiecare lovitură dădea naștere unui ecou răsunător, care a început să atragă atenția turmei.

Curând, Flufiș a învățat că, dacă lovește găleata într-un anumit fel, sunetul va fi diferit. A început să facă un joc din asta, lovind găleata în ritmuri diferite și creând o adevărată melodie. Oile, în mod surprinzător, păreau interesate de acest spectacol neașteptat, încetând din pășunat pentru a-l urmări pe Flufiș.

Flufiș s-a speriat inițial, dar curând a descoperit că sunetele variază în funcție de forța și locul unde lovea. Nu a durat mult până când Flufiș și-a dezvoltat propria „melodie”, cu loviturile ritmice și armonioase pe care le producea găleata.

Vasile, auzind acele sunete, a venit să vadă ce se întâmplă. L-a găsit pe Flufiș cu capul ridicat spre cer și lovind în găleată, producând o melodie de-a dreptul fermecătoare. A rămas pe loc, privind la micul miel, cu un zâmbet larg pe față. Vedea cum viața în munți, cu toate greutățile sale, putea să aducă și momente de pură bucurie. Așa a devenit Flufiș berbecul muzicant al stânei, iar Vasile savura bucurios întreaga scenă. Mielul cu găleata, iar